Ч. 118. Второк 9 червня (27 мая) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за злоЖеним оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостwах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З російскої Думи. — Міністер Тіттоні про заграничне положене. — Політичний замах у Франциї. — Ще про побут французкого президента в Анґлиї

Російска Дума радила на послідним засіданю над інтерпеляциєю в справі хиб при будові панцирника „Рурик". По промовах кількох послів, котрі остро нападали на заряд маринарки, забрав голос серед загального напруженя товариш міністра маринарки, адмірал Бострим, котрий заявив, що відвічальність паде на попереднє міністерство. Впрочім Дума має право інтерпелювати лише в случаю незаконного поведеня, а такого тут нема. Донесенє о будові панцирників і подане рисунків анґлійскій фірмі не є зрадою войскових тайн. Міністерство єсть за те одвічальне тілько перед царем. — Та заява викликала в Думі велике обуренє. Справоздавець Крутеньский вніс, аби против бувшого міністерства заряджено судове обжалованє. По закритю дискусиї принято дневний порядок, внесений правицею і центрум, а поборюваний кадетами і поступовцями, того змісту: Дума не може вдоволити ся заявою заступника міністерства маринарки і переходить до дневного порядку в тій надії, що буде заряджене строге слідство з причини хиб, порушених в інтерпеляциї і що ті, котрим буде доказане незаконне поведенє, будуть потягнені до одвічальности.

В італіяньскій палаті послів міністер заграничних справ, Тіттоні, виголосив в дискусиї над етатом заграничних справ велику промову, в котрій обговорив реформи в Македониї, почім згадав про балканьскі зелізниці. — Потім обговорив відношенє Італиї до Туреччини, побут ціс. Вільгельма в Венециї та кн. Більова в Римі і ствердив повну згоду між Німеччиною і Італією в міжнародній політиці. Вкінци згадав про ювилей цісаря Франц Йосифа та заявив, що також італіяньский король прилучив ся до ювилейних манїфестаций в честь австрийского цісаря.

Перенесенє мощий Золї до Пантеону викликало велике обуренє в націоналїстичних кругах Франциї. Висловом того обуреня стала така подія: Оногди в часї торжества при складаню мощий Золї в Пантеоні в Парижи, коли президент Фалїєр вийшов з Пантеону, приступив до звістного майора Драйфуса націоналїстичний дневникар, іменем Ґреґорі та два рази стрілив до него. Одна куля поцілила Драйфуса в рамя. Серед публики настала спершу паніка, потім кинуло ся богато присутних на справця і побито его. Полїция з трудом вирвала его з рук юрби та увязнила. В полїцийнім урядї він заявив, що стрілив до майора Драйфуса, щоби так запротестувати против сего, щоби француска армія брала участь в торжестві в честь Золї. Справець має 63 літ. Рана Драйфуса легка. Публика по атентатї підносила оклики в честь Золї і републики та против націоналїстів. Слїдчий судия переслухав майора Драйфуса і его жінку а також кілька осіб, що були сьвідками атентату а між ними его брата Матвія та одного полїциянта, який зізнав, що Драйфуса ранив доперва другий вистріл Ґріґорія. Рану Драйфуса оглянено при помочи промінів Рентґена, та кулї не найдено. Цїла француска праса осуджує той атентат, тілько націоналїстичні часописи виправдують вчинок Ґріґорія, називаючи перевезенє тлїнних останків Золї до Пантеону провокациєю Франциї. Клерикальний „Rappel" думає, що вистріл Ґреґорія завдав болючійшу рану націоналїстичній партиї як Драйфусови.

Гостина президента француской републики Фалїєра в Льондонї єсть наглядним доказом прихильного до Анґлиї настрою Франциї. До тоїї події прикладають Французи великі надії, бо всі добрі взаємини, які тепер витворили ся між Францією і Анґлією, похожі на

3)

Щастє Данила О'Коннеля.

Новеля Е. Е. Вебера.

(Дальше).

О'Коннелеви заворушило ся в голові від всіляких гадок. Коли би згодив ся на предложенє Ґрінфільда, то пошкодив би, що правда, свому шефови, але той такий богач, що міг би видержати страту. Ніхто не міг би сказати, що то він зрадив назву округа Ґрінфільдови і тій спілці яку би він утворив для верченя і добуваня нафти. А хибаж Ґулї сам не докоряв ему нераз отверто за єго совістність? Може тодї тому панкови роз'яснить ся трохи в голові, що він не такий туман за якого він був ласкав єго уважати. Чи зрада назви не була тут милою местию за то упокоренє якого він зазнав? А відтак ще одно. Колиб він дістав десять тисячів долярів, то міг сей час казати своїй Неллї приїзджати і не потребував би ждати ще цілий рік, щоби єї наконець міг своєю назвати! Чи може то тепер надходило вже то щастє, котрого він завсїгди сподївав ся? Але тепер переніс ся гадками до старого Доннівана і до Неллї а в его ушах звичали знов слова: Будь завсїгди вірний і щирий для свого шефа! — Нї, то не могло бути тото щастє, що мало ему усьміхнути ся; він мусів ще дальше ждати і видержати, аж знайшлась би нагода, котра би наділила его богатством і майном. Тепер він вже рішив ся.

— Нї — відозвав ся він до Ґрінфільда — та й на таке предложенє не згоджу ся.

— Чи то дійстно ваша кріпка постанова? — заворкотів банкир подразнений.

— Так, кріпка як скала.

— Ну, ви, бачите, не вмієте щастє за чуб вхопити. Другий на вашім місци не був би так нерозважний. Але й ви з часом зміните ся. Коли довідаєте ся колись про якесь підприємство, що давало би зиски, то потребуєте лиш менї звірити ся. Я з тих, що готові завсїгди ставити на льотерию, коли єсть надія щось виграти.

О'Коннель скінчив обідати і попращав ся зі своїм столовянином. В дорозї до свого помешканя роздумував він над своєю розмовою з Ґрінфільдом. На хвильку навіть жаль ему зробило ся, що він не приняв его предложеня. Але й небавком взяла в нім верх сьвідомість того, що сповнив свій обовязок. А тепер опанувало его блаженне вдоволенє, що відогнав від себе покусу і що совістно держав ся упімненя, яке ему колись покладено на серце.

2.

Коли він на другий день зайшов до „Персівіранс" застав вже інжиніра відділу для вертільних робіт, якогось Німця, що називав ся Лючман. Був то собі веселий трохи череватий панок з усьміхненим румяним лицем. О'Коннель сходив ся з ним вже нераз у всіляких справах і між ними завів ся був рід якихсь дружних відносин.

— А так, мій любий О'Коннелю, певно мій любий О'Коннелю — відповів інжинїр, коли ему книговодець розповів, за чим прийшов, і розложив на своїм бюрку купу паперів — такса вже готова, але ще не зовсїм. За чверть години все уложу і спишу до кінця — таки так, за чверть години будете вже на певно мати таксу в своїх руках. Але насамперед треба собі додати духа, трошки підолляти, щоби було більше сили. Будьте ласкаві сідайте собі оттут на кріслї, борше не буде, коли будете стояти — Сказавши то пішов до шафочки в стінї і вийняв звідтам фляшку і дві спорі чарки. — Добра горівка — говорив він дальше і налив повні чарки — аж в голові і очах від неї проясниться. Так — одна для мене а одна для вас, мій любий О'Коннелю. — Та й уткнув одну чарку книговодцеви в руку.

— Я по правдї не пю нїколи горівки — відповів тай несьміливо — та й менї не добре від неї.

— То зле, то дуже зле, мій любий О'Коннелю. Така горівка розрушує чоловіка, додає ему зручности і охоти до підприємства.

Інжинїр випив чарку одним духом, а книговодець пішов за его приміром. — Перша чарка — говорив Лючман дальше — була на голову, а отся тепер на очи — і при тім налив знов повні чарки.

— Алеж, прошу вас — зачав О'Коннель випрошувати ся.

— Нї, не потребуєте просити. Я даю вам охотно. Пийте лиш, а коли хочете ще кілька чарок, то я вам до услуг. Отже, дай нам Боже!

І знов випили по чарці.

справдешний і оборонний союз францускo анґлїйский. Сей побут президента францускої републики в Льондонї і зближенє до Анґлії набирає ще більшого значіня, позаяк ся подорож єсть лише підготовленєм до дальшої подорожи президента францускої републики до Росиї. Таким способом зближенє Франциї до Анґлії представляє ся яко змаганє до утвореня другого тридержавного союза: Франциї, Анґлії і Росиї. Вже Делькассе змагав до такого союза, однако тодї ще був прихильний настрій між Росиєю і Анґлїєю. Росия була тодї прикована на далекім Всходї. Перегодом відносини між Анґлїєю а Росиєю поправили ся, так що можна було подумати про такий тридержавний союз. Підчас банкету в честь президента виголосив король Едвард в честь президента промову, в котрій назвав зближенє між Франциєю і Анґлїєю сердечним і висловив бажанє, щоби се зближенє стало тривким. На сю промову підповів президент францускої републики бажанєм, щоби зближенє між Франциєю а Анґлїєю послужило для обезпеченя европейского мира. — Президент францускої републики має в короткім часї удати ся до Скандинавії і Росиї і проведе на тих подорожах цїлий липень, а товаришить єму в тій подорожи мінїстер Пішон.

Новинки.

Львів, дня 8-го червня 1908

— **З зелїзниць державних.** П. мінїстер зелїзниць іменував секретаря Корнила Тарновецкого в Чернівцях начальником правничо-адмінїстрацийного відділу при тамошній управі руху і увільнив старшого комісаря машин в Стрию Іґн. Шостакевича від обовязків управи відділу варстатів і старш. комісаря машин Ізраїла Цукера — обох в Стрию. Наконець перенїс п. Мінїстер асистента Еман. Маєра зі Станиславова до округа львівскої дирекциї — В окрузї львівскої дирекциї перенесені: ад'юнкт Андр. Дорош з Борислава до уряду руху у Львові і асистент Стефан Новосад з Судової Вишнї до уряду руху у Львові.

— **Курс пожарництва** для інструкторів пожарних товариств розпічнє ся в львівскім „Соколї“ в середу дня 10 с. м. та буде відбувати ся вечерами від год. 1/2 8. Хто хоче з сего курсу користати, має в середу зголосити ся або в „Соколї“ або в „Просьвітнім кружку Акад. Громади“.

— **Для проєктованої реґуляциї ріки Бистрицї** надвірнянської від кіль метра 27·980 до кільом. 28·200 відбуде ся водно-правне доходженє в громадах Чернїїв і Чукалївка дня 19 червня 1908 і розпічне ся того дня в Чернїєві о 10 год. перед полуднем при мостї на дорозї повітовій Станиславів-Надвірна. Опис технїчний з пляном і виказом інтересованих буде виложений в старостві в Станиславові почавши від дня 8 червня 1908 через 8 днїв до переглянення. Закиди против проєкту можна вносити в повисших 8 днях на руки ц. к. Староства в Станиславові або при комісиї на місци. Закиди пізнїйші не будуть увзглядненї.

— **Пересїчна цїна торгова свинини** в місяци маю с. р, яка має служити після закона з 7 вересня 1907 Дн. зак. дер. ч. 163 за основу до виміру відшкодованя із скарбу держави за свинї на заріз (Schlachtschweine) вигублені на основі згаданого закона в місяци червни 1908 виносить після розпорядженя ц. к. Намістництва 1 К 26 с. за кільоґрам.

— **Дрібні вісти.** В Перемишли відбуде ся 6 липня с. р. товариский з'їзд укінчивших ґімназию 1878 р. — На площи св. Юра знайдено нїклевий годинник в ірховім етуї з нїклевим ланцушком і зложено на полициї. — П. Пос. Витковица згубила онагди в дорозї з ул. Чарнецкого на Домінїканьску золотий дамский годинник. — Ученикови ґімн. Вол. Сологубови вкрадено на ул. Шептицких срібний годинник з ланцушком вартости 50 К. — Олена Тухович, 15-лїтна панна втекла з дому своїх родичів в Стрию в сторону як до Львова. — На склеп Тіллїнґера при ул. Інвалїдів ч. 15 напав онагди знаний авантурник Едвард Саґан і загрозив Тіллїнґерови ножем, а коли той втїк із склепу, Саґан вкрав 5 К і нїклевий годинник. В годину опісля полиция арештувала Саґана. — З 80 пп. втїк рекрут Вольф Тадапич походячий з Камінки Струмилової. — Щез без слїду Йосиф Кадик, челядник шлюсарский з Перемишля лїт 40; родина пошукує єго при помочи полициї. — Михайло Ґеринь вертаючи онагди над раном домів з веселої забави вчепив ся лїхтарнї ґазової і пробовав на нїй доти свою силу, доки єї аж не звалив. Ґериня арештовано, але небавком випущено а справу віддано судови.

— **Тучі і гради.** Д. 2 с. м. лютила ся в Заліщиках і охрестности сильна туча з громами, з котрих один вдарив у вежу на костелї і спалив годинник, відтак впав до помешканя сьвященика, поломав в кількох місцях стелю, а відтак розбіг ся проводами сьвітла електричного понищивши їх. Огонь на вежі угашено, але шкода з причини ушкодженого годинника виносить 1200 К. Того самого дня вибив град в сторонах Городенки засіви на великім просторі; найбільше потерпіла громада Топорівцї. — В Коломийщинї впав також великий град і понищив засіви головно в громадах Слобідка лїсна, Хлїбичин і Черемхів. В Хлїбичинї спалив грім одну хату, а в Голоскові убив жінку, працюючу в поли. — В Будининї сокальского повіта убив грім на обшарі двірскім пару коний, а візника приголомшив.

— **Любовна траґедия.** В Східници 20-лїтний робітник Іван Щуцїк застрілив насамперед 19-лїтну Зузанну Чехівну, а відтак себе. Що їх спонукало до самоубийства сего не знати; однак то певна річ, що они на довго перед тим обдумали спільну смерть і до неї приготовили ся. Похоронено їх в спільнім гробі.

— **Люта месть.** Емеритований офицял Північної зелїзницї Рудольф Прайндль в Кракові облив в пятницю перед полуднем вітріолем кондуктора зелїзничого Мечислава Браблеця і єго жінку а відтак пустив ся втїкати. Коли стражник акцизовий Іван Филиповский хотів єго придержати, Прайндль і єму бризнув вітріолем в очи. Найтяжше попарив Браблецову, котрій вітріоль спалив цїле лице, а також тяжко попарив Филиповского; їх обоє відвезено до шпиталю і розходить ся головно, щоби їм очи уратувати. Браблець єсть лиш легко попарений. Він зізнав на полициї, що Прайндль мешкав у него через кілька недїль і предкладав єго жінцї, щоби она покинула чоловіка, взяла розвід і віддала ся за Прайндля. З мести, що она того не зробила він облив їх обоє вітріолем. Прайндль ставив ся опісля сам на полицию, але був так роздразнений, що не можна було єго переслухати. О скілько звістно Прайндль єсть жонатий, але не жиє з жінкою, котра мешкає у Віднї.

† Померли: Болеслав Авґустинович, властитель більшої посїлости, б. посол на сойм, помер у Львові в 83-ім р. житя; — Фел. Салевич, управитель школи у Волківцях коло Мельницї помер тамже дня 7 с. м. — Др. Франц Гофмокль, заступник прокуратора держ. помер у Львові дня 6 с. м. в 32 р. житя. — Тома Е. Жмудзіньскі, управитель друкарнї Пілера, Наймана і Сп., помер у Львові в 33 р. житя.

— **Чи і кому їхати до Америки?** О. В. Петрівский з Нового Йорку так пише: Богато людий в Галичинї думає, що вистане лиш приїхати до Америки, щоби стати богачем і зажити безжурним житєм. І много приїзджає сюди студентів, учителів, дяків і инших людий та страшно розчаровують ся, бо мусить брати ся до тяжкої ручної роботи, котрої тепер брак, бо сотки робітників остають без роботи. Се безробітє потреває може ще з рік або й півтора року, а викликане оно гіперпродукциєю ріжних виробів і злодійскою політикою мілїярдерів. Тож нехай нїхто не важить ся

— Так, а тепер до роботи! Інжинїр занїс фляшку і чарки назад до шафки, сїв собі коло свого бюрка і почав пильно писати і рахувати.

О'Коннель почув, що єму зробило ся якось так приятно тепло, почув ся якийсь такий свобідний та веселий, що єму прийшли на гадку і мов гуділи в голові тоті веселі мельодиї які він за молоду співав в Ірляндиї. Інжинїр таки правду казав, добра горівка мов би якимсь чудом розбудила в нїм житє.

За чверть години спитав він інжинїра: Ви ще не готові, містер Лючман? Мій шеф буде кожду мінуту числити заким я прийду.

— Якось не йде, мій любий О'Коннелю — відповів запитаний і встав. — Треба ще одну чарку дїлляти. — Він пішов знову до шафки в стінї, виймив фляшку і чарки та поналивав їх повнїсенькі. — Дай нам Боже обом, чого не маємо!

— Але містер Лючман — противив ся книговодець — я не привик до горівки а до того ще з самого рана на порожний жолудок!

— Не привик? Не привик? Чоловік повинен уміти до всего привикати — таки так, до всего привикати, мій любий О'Коннелю. Я мусів привикати й до такого, що нїхто би не повірив. Дай нам Боже! Так, то вже добре, пийте лиш! — От видите, що якось знайшло ся ще місце на одну чарку! Чоловік, бачите, не повинен нїчого покидати ся а брати що лиш де дасть ся, хоч би иноді й з руки єму висунуло ся, До чого то всего не мусів я привикати, чим я вже не був! — Інжинїр при тім налив був знову обі чарки. — На одній нозї годї стояти. Хоч би хтось і сидїв, непричком, як ви, мій любий О'Коннелю, то мусить все-таки задержати рівновагу. Отже прошу беріть, се вже послїдна! — Сказавши то подав книговодцеви нову чарку горівки. — Я був насамперед інжинїром від машин на пароплаві Льойда, відтак —

— Нї, я вже не годен — перебив єму книговодець. — Вже не можу більше пити.

— Коли вже налита. А шож тепер з нею зробити? — сказав на то Лючман зі спокійною терпеливостию. — Лиш не встидайте ся! То олива до лямпи, таки так, олива до лямпи! Лиш долийте до неї, мій любий О'Коннелю! Беріть собі примір з мене. Дай нам Боже ще раз! Дай нам Боже!

Хоч не хоч мусїв книговодець занести свою чарку до рота і випити.

Інжинїр, сховавши фляшку і чарки знов до шафки, сїв собі коло свого бюрка і взяв ся знову писати та рахувати. Але хвилями ще й балакав весело зі своїм гостем.

— Так то так, чим то я не був, до чого то я не мусїв привикати! — звернув він знову на свою попередну розмову. — Я приїхав до сего благословенного краю свободи яко інжинїр від машин, а відтак став вівчарем в Тексасї, опісля голярем в Люйсвіль, пізнїйше капітаном на пароплаві на ріцї Міссісіпі, по тім аптикаром в Ст. Паль а відтак візником в Чікаґо. Одного разу був я навіть копальником рубінів у величаній державі Міннезота.

О'Коннель слухав лиш одним ухом, бо голова зробила ся єму страшно тяжка і так єго запаморочило, що він вже мало що розумів. Лиш послїдні слова якось ще трохи більше звернули єго увагу на себе.

— Чим ви були в Міннезотї? — спитав він і нащурив уши.

— Копальником рубінів. Я хотів копати хоч не золото, то бодай дорогоцїнні каменї, рубіни над рікою Кольрайдрівер. А то цїла тота історія була лиш простим обманьством, гумбуґом, хитре злодійство, якого би й сам чорт не придумав — закінчив він і засьміяв ся вдоволений. — Але то розкажу вам иншим разом.

О'Коннель чув, як єму з кождою хвилею щораз більше робило ся недобре. В жолудку зачинало єму бурити ся, зробило ся єму так горячо, як би єго хто окропом облив, голова зачала так болїти, що мало не розскочила ся а в очах єму потемнїло ся. Чи то комната так крутить ся, чи то він сам крутить ся?

— Пане Лючман — промовив він ледви на силу — менї здає ся, що я від вашої горівки — —

— Хочете ще одної напити ся? — перебив єму інжинїр. — Дати вам ще одну, мій любий О'Коннелю? — Та й зараз пішов до шафки і налив до чарки. — А видите, аж тепер вам засмакувала. Але бо то й знаменита горівка! Пийте! — і подав єму чарку.

(Дальше буде).

еміґрувати до Америки, хиба що має запевнене занятє або свояків, що не дадуть єму загинути з голоду. Взагалї хто би хотїв їхати до Америки, хоч би безробітє вже й минуло, мусить бути фаховим а навіть спеціялїстом в данім напрямі, а при тім чоловіком оборотним і порядним. А всякі студенти, учителї, дяки нехай не важать ся рішучо їхати в Америку, бо наразять ся на найбільшу нужду. Тут в Ню Йорку є кільканайцять студентів і не знати що з ними робити, бо ми не маємо нї відповідних фондів, щоби їм помагати, анї таких інституций, де би можна їм дати занятє. На мою думку булоб дуже добре, коли би у нас перестали бути бурси для ґімназиястів, а постарали ся о як найбільше промислових бурс, хоч би в Німеччинї і Чехах. Витратить ся гроші на виховане ґімназиястів, з котрими відтак не знати, що почати, коли за сї гроші можна би виховати 2 рази більше число фахових промисловців, що можуть більше зробити для нашого народу, ніж сотки радників, авскультантів і ад'юнктів. Сю думку кидаю між наш загал, бо нам і так дуже брак фахових ремісників. Може до Америки їхати і не фаховець, та мусить мати здорові руки, і кріпке здоровлє, але не в теперішню пору, бо ту є сотки таких людий, що вже по 6 або 8 місяців нічого не роблять, бо не можуть нігде дістати роботи і терплять крайну нужду. Доки була робота, то грошики пропивало ся і програвало ся в карти, а тепер, хоть сядь тай плач. Се осторога нашим людям, щоб уміли шанувати зароблений гріш, бо відтак за прогайноване добутку гірко покутують.

— Охорона дітий. Оногди відбуло ся засїданє педагоґічно-лїкарскої комісиї постійного комітету краєвого „Охорона дітий" під проводом віцепрезидента Ради шк. краєвої, др. Генр. Дембовского. По дискусиї, яку переведено над рефератом радн. Двору др. Меруновича, в якій крім референта брали живу участь проф. учит. семинариї, др. Михайло Коцюба і п. А. Александровичівна, обговорювано справу опіки над немовлятами під взглядом раціонального відживлюваня і лїченя (нагороди для материй, безплатна поміч для убогих материй, засновуванє шпиталиків для дїтий, захоронок, виховавчого заведеня для дїтий упослїджених умово і т. п.). При кінци ухвалено: 1) зібрати як найточнїйші статистичні дати про всї заведеня, що служать справі охорони дітий; 2) подбати про популярне представленє справи кормленя і пікльованя немовлять, — ґігієни кормлячих материй і відживлюваня дїтий та про відповідне розповсюдженє сего виданя; 3) звернути ся до властивих властий духовних і сьвітских о підпору в поодиноких напрямах, що відносять ся до сеї справи.

— Огнї. В Бориславі вибух дня 4 с. м. о 7 год. рано огонь в закопі „Алоізий", фірми Лїберман, Барт і Мертенс. Причиною огню було то, що від искри викресаної підчас верченя займили ся ґази. Шкода виносить около 16 тисячів корон і була обезпечена. — В Задвірю коло Глинян дня 2 червня с. р. о год. 2 по полудни, коли майже всї люди були в поли при роботї повстав з незнаної причини огонь, котрий при сильнім вітрі і великій посусї через пів години знищив 20 господарств, заподіявши шкоду на 60.000 кор. Що не пішло з димом цїле село густо забудоване треба се завдячити енерґічній акциї ратунковій гром. секрет. п. Михаловского як і тут. командантови жандармериї, котрий мимо великого віддаленя постерунку був між першими, що прибули на ратунок і з нараженем свого житя виратував хору женщину з горіючої вже хати. Честь і подяка належить ся і Полоничанам, котрі мимо 5 км. віддаленя громадно з своїм учителем п. Романовим прибули в час з сикавкою до огню і не допустили до знищеня цїлого села. З погорільців 16 було обезпечених в „Дністрі", 2 в тов. краків. а 2 необезпечені. — В Бортниках над Днїстром згоріло сими днями 16 загород селяньских. В огни згинула 5-лїтна дитина, кількоро телят і свиний та богато дробу. Причиною огню став ся 5-лїтний син листоноса, котрий підпалив шувар в стодолї.

— Язва мотилїв. Неряс глодинець, білий мотиль з чорними цятками на крильцях, появив ся перед двома роками у всхідній Галичинї в великім числї і з кождим роком ще більше розплоджує ся. Минулого року в деяких сторонах Поділя сади і загалом всї дерева виглядали мов по пожарі, так їх обжерли гусениці глодинця. Сего року не лїпше під тим взглядом. Дерева не маючи листя повсихають і пропадуть марно найкрасші сади. З язвою мотилїв борба тяжка, однак конечно потрібна, неряс глодинець не уступає в нічім саранчі. Відзивають ся проте голоси з порадою, щоби шкільні власти поручили шкільній дїтворі нищити сих мотилїв. Глодинець сїдає хмарою на вогких місцях. Вистане проте виляти на дорозі в селї коновку води, аби то місце вкрило ся за хвилю мотилями. Березовими мітлами можна їх тоді винищити. Борба з тим шкідником мусить рівночасно відбувати ся всюда, де він появить ся.

— Прадїд паном молодим. З Льондону доносять: Льорд Портман, один із найбогатших анґлїйских аристократів і член палати панів повінчав ся сими днями з панею Лївінґстон Лїрмаус. Не було би в тім нічого дивного, як би не то, що пан молодий буде за кілька днів обходити свої 79-ті уродини і що єго „молода жінка" має тепер 77 лїт. Льорд Портман єсть на кілька боків прадїдом а на єго вінчаню були чотири поколїня родини Портманів. „Молода пара" вибрала ся на медові місяцї до Брієнстон, посїлости льорда в Дорзетшір. Не дивниця, що се вінчанє в так „молодім" віцї наробило в цїлім Льондонї великої сензациї а льондоньскі ґазети доносять ще, що панї молода виїзджаючи з Льондону була убрана як справдешна молода, котрій може ледви вісїмнайцятий рік житя скінчив ся.

Телеґрами.

Карльсбад 8 червня. Архикнязї Йосиф Фердинанд і Генрих Фердинанд підняли ся вчера бальоном і полетїли в сторону як до Праги,

Прага 8 червня. На конґрес купців славяньских прибуло тут нинї ще 550 участників з Варшави, Кракова і Львова. Нинї розпочинають ся наради конґресу і мають тревати два днї.

Омага (Небарка) 8 червня. Вчера лютила ся тут страшна буря і наробила величезного опустошеня. Згинуло 21 осіб.

Омага 8 червня. В копальни Ґольдкінґ настав вчера вибух ґазів; 34 гірників розпочало акцию ратункову в цїли виратованя 3 гірників. З тих вернуло 14, прочі згинули в полумини.

Петербург 8 червня. Дума відкинула в дискусиї над етатом міністерства маринарки 194 голосами против 78 жаданий правительством кредит на будову нових панцирників у висотї 11 мілїонів рублїв.

Петербург 8 червня. В мові, яку президент міністрів Столипін виголосив на вчерашнім засїданю Думи заявив він, що з чувством безнадійности приступає до тяжкої задачі ратувати конечні кредити в цїли будови панцирників і відчуває, що боронить програної справи. Мимо того правительство не може прилучити ся до більшости Думи. Бесїдник увіряв, що такі надужитя як бували давнїйше в маринарці, тепер в види того, що єсть Дума, суть неможливі. Цїлию віднови маринарки може бути лиш один клич а то „Наперед".

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·43, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40 **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від 1/7 до 25/7): 6·40.

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).